

הוא אומר שאם נחתך חלק מהשוק, יכול לקשור למטה מהארכובה (הברך) – הרי שהשוק הוא מתחת לברך.

ובבית יוסף שם, (ד"ה ומ"ש היה) כתב:

מוק הוא מנעל גבוה שחופה את הרגל ואת השוק עד הארכובה.

כלומר, מנעל המגיע מהרגל למטה עד הארכובה למעלה, חופה את השוק – הרי שהשוק הוא מתחת לברך.

וזה לשון שולחן ערוך אבן העזר סימן קסט סעיף לה (ולשון דומה יש בשו"ת עזרת כהן, סימן קט):

אם נקטעה למטה מהארכובה ונשאר כל כך משוקן שיכול להכניס בו המנעל ולקשרו למטה מהארכובה, חולץ.

מכאן שאם נקטעת הרגל מתחת לברך, נשאר רק חלק מהשוק – הרי שה"שוק" הוא מתחת לברך.

בשולחן ערוך אבן העזר סדר חליצה סעיף מב כתב:

יכרוך הרצועות פעמיים סביב שוק מן הארכובה ולמטה, ויכניסם בנקבים שבמנעל

בענין שיגיע הרצועות בבשר שוקו מאחוריו.

שוב, נאמר כאן שהשוק הוא מתחת לברך.

פרק ט: ביאור המילה אצודה

ברש"י ישעיהו פרק ג פסוק כ כתב:

והצעדות - אצודה של שוקים.

הרד"ק שם פירש:

והצעדות - כמו אצודה, והוא עדי שנושאות הנשים בשוקיהן.

גם מצודת ציון שם פירש:

והצעדות - העדי שמימות בשוקיהן כמו אצודה וצמיד (במדבר לא).

ברמב"ם הלכות שבת פרק יט הלכה ה כתב:

אצודה שמניחין אותה בזרוע או בשוק.

וכן הוא בשולחן ערוך אורח חיים סימן שג סעיף טו:

ויוצאה באצודה שמניחין בזרוע או בשוק.

המקום ברגל שמקובל להניח בו אצעות הוא באזור הקרסול, לכן משתמע מראיות אלו שגם "שוק" באשה הינו אותו שוק שבפרקים הקודמים. ודחוק מאוד לטעון שכוונת כל המפרשים האלו היא שבזמנם היו מתקשטות באצעות בירך שלא כמו נשות העולם בימינו.